

[Poul Sørensen.]

fagforeningen, når man skal ind i arbejdsløsheds-kassen. Jeg vil også gerne ved denne lejlighed sætte et stort spørgsmålstegn ved, hvorvidt vi i fremtiden kan have de forhøjede kontingenter til arbejdsløsheds-kasserne for at gøre det sværere at holde sig alene i arbejdsløsheds-kassen — det må jo være formålet med det.

Jeg vil gerne overfor den højtærede finansminister og overfor socialdemokratiet, som har arbejdet i så nær tillknytning til de faglige organisationer og arbejdsløsheds-kasserne, stille det op som en af de ting, jeg tror man skal se nøjere på i tiden fremefter.

Jeg vil gerne med disse ord understrege, at jeg kun kan være tilfreds med, at man har draget den konsekvens af det skete, som regeringen — først og fremmest den højtærede finansminister — har gjort netop ved at erkende, at de dispositioner, der er truffet her, ikke kan opretholdes; man forsøger jo, såvidt jeg kan se, og åbenbart også såvidt ministeriet og langt den største del af befolkningen her i landet kan se, at spænde disse ting for et politisk partis vogn. Jeg er glad for, at man har erkendt det, og at finansministeren altså er vejet tilbage for at opretholde den overenskomst, som blev sluttet. Når vi så får klaret, at der ikke er sket noget i mellemtiden og ikke vil ske noget indtil 1. april 1956, er vi forsåvidt ude af den sag, som har givet anledning til denne drøftelse, men jeg vil gerne i mine sidste ord her understrege, at dermed har vi ingenlunde givet tilkende, at den opbygning, vi har nu, det afhængighedsforhold, der er mellem disse faktorer, ligger på en sådan måde, at vi alle kan være tjent med det, i hvert fald hvad angår de organisationer, som det offentlige opretholder eller i hvert fald bidrager til. Jeg kan love den højtærede finansminister, at disse synspunkter skal vi senere på forskellige felter vende tilbage til.

Carl P. Jensen: Efter den højtærede finansministers besvarelse af den stillede forespørgsel kunne jeg forsåvidt nøjes med nogle få bemærkninger. Når jeg ikke gør det, er det, fordi jeg efter denne sags forhåndsomtale i pressen og forskellige andre steder har indtryk af, at man ønsker at placere den i et plan, hvor den afgjort

ikke hører hjemme, i hvert fald hvis den skal vurderes ud fra saglige motiver, hvad den tilsyneladende ikke skal, hvis man skal bedømme den efter det forhåndsoplæg, den har fået i den borgerlige presse.

Nu skal man ikke benytte denne talerstol til at gøre reklame for bestemte tidsskrifter eller blade — jeg vil gerne kvittere for den lille reklame, „Verdens Gang“ fik — men jeg kunne have undt de ca. 70 000 medlemmer af H. og K.s forbund at have læst „Dagens Nyheder“ i den sidste måneds tid, vel at mærke med omtanke. Så tror jeg, at samtlige handels- og kontorfunktionærer, både de, der er organiserede, og de, der endnu ikke er det, ville være blevet vaccineret mod den opfattelse, at de borgerlige partier og de borgerlige blade har den mindste interesse i at varetage lønmodtagernes tarv, i hvert fald når det drejer sig om kontorfunktionærer, tværtimod. Deres interesse har hidtil alene været varetaget af H. og K. og det med ganske gode resultater. Her er vi forsåvidt ved sagens kærne. Alt, hvad der er skrevet og talt om denne sag, har dette som udgangspunkt: man nærer frygt og ængstelse for, at H. og K. skal befæste sin position yderligere. At „Dagens Nyheder“ har været fortalere for denne ængstelse er jo ganske naturligt, ja, det er vel tilmed en forpligtelse, bladet har som Dansk Arbejdsgiverforenings organ.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at hvis H. og K.s formand, hr. Erling Dinesen, havde haft lejlighed til at stå på denne talerstol, ville han ikke alene have givet udtryk for noget lignende, som jeg siger, fordi den hensigt, der ligger bag forespørgslen, er åbenbar for enhver, men han ville samtidig have bragt hele den borgerlige presse en varm og oprigtig tak for den udmærkede, omend ikke tilsigtede propaganda, der gennem denne sag er præsteret for H. og K. Det har gennem årene haft en jævn og støt fremgang, og jeg tror ikke, det er nogen tilfældighed, at der i den sidste måneds tid, netop i den periode, hvor bladet rejste denne anti-H. og K.-kampagne, har været rekordfremgang. Denne reaktion fra lønmodtagerne er især helt på linie med det, der skete ved den berømmelige kampagne, „Dagens Nyheder“ iværksatte i maj 1951 mod Hovedstadens Brugsforening, hvis medlemstal alene i det år steg med